

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Letovancem, advokátem se sídlem Lidická 544, Třinec, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2020, č. j. 31 Ad 24/2019 - 97,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I.**

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2019, č. j. 6162/2019-640000-01 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), ředitel Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „služební funkcionář prvního stupně“) zamítl žádost žalobce (bývalého referenta mobilního dohledu na Celním úřadu pro Zlínský kraj) ze dne 7. 12. 2018 o zaplacení služebního příjmu (spolu s příslušenstvím) za dny svátků v období od 7. 12. 2015 do 30. 12. 2017, které připadly na pracovní dny, v nichž žalobce nekonal službu. Důvodem zamítnutí žádosti byl závěr služebního funkcionáře prvního stupně, že v případě žalobce nelze určit *obvyklý den výkonu služby*, a nelze na něj proto aplikovat § 112 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů“), podle kterého *příslušníkovi, který nevykonával službu proto, že na jeho obvyklý den výkonu služby připadl svátek, se služební příjem nekrátí*.

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. 15387-4/2019-900000-317 (dále též „rozhodnutí o odvolání“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Rozhodnutí o odvolání napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí. Dle krajského soudu služební funkcionář prvního stupně posoudil věc správně, pokud dospěl k závěru, že *obvyklý den výkonu služby* je nutné posoudit materiálně a individuálně, a pokud v návaznosti na uvedené prostudoval výkazy docházky žalobce za dotčené období. Krajský soud se přitom ztotožnil i se závěrem služebních funkcionářů, že z těchto výkazů plyne, že v případě žalobce není obvyklý den výkonu služby určitelný. Soud odkázal např. na středy za období březen 2016 až červen 2016. V tomto období byl žalobce přítomen ve službě za březen 2016 tři středy z pěti, za duben 2016 jednu středu ze čtyř, za květen 2016 pět střed z pěti. Obdobně tomu bylo také v dalších obdobích a v ostatních dnech. Soud dodal, že žalobce ve sledovaném období téměř čtvrtinu všech dní v období prosinec 2015 až leden 2017 nesloužil. Krajský soud nesouhlasil ani s tím, že by v případě žalobce docházelo k nerovnému zacházení podle § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Soud neshledal případné ani další žalobní námitky. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti zejména uvedl, že pokud v jeho případě nelze určit konkrétní jednotlivý obvyklý den výkonu služby, je nutné za tento považovat kterýkoliv den v měsíci. Tento názor ostatně stěžovatel prezentoval již v žalobě, avšak krajský soud se s ním nikterak nevypořádal. Stěžovatel dále tvrdil, že v jeho případě dochází k nerovnosti při odměňování. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu i obě rozhodnutí služebních funkcionářů.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek krajského soudu a zopakoval, že v případě služby žalobce nelze vysledovat pravidelnost, na základě které by bylo možno určit jeho obvyklý den služby. Poukázal pak i na to, že příslušník celního sboru zařazený v nerovnoměrném systému rozvržení doby služby má nárok na příplatek ve výši 10 % základního tarifu. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když tvrdil, že krajský soud se nevypořádal s jeho žalobní argumentací ohledně toho, že v jeho případě měl být za obvyklý den služby považován každý den v měsíci.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

pokračování

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Zdejší soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, konstatoval, že pokud „*odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“. Otázku nepřezkoumatelnosti je přitom nutno posuzovat zdrženlivě, „*neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a konečně ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkoumáním spojeny*.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[11] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostal. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Krajský soud své závěry náležitě zdůvodnil a uvedl, proč považuje žalobní námítky za liché. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Rozsudek je adekvátně odůvodněn a není nesrozumitelný. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Nejvyšší správní soud také připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Povinností správního soudu přitom není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000,

I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí. Krajský soud se vypořádal s jádrem žalobní argumentace stěžovatele, když v rozsudku jednoznačně aproboval názor služebních funkcionářů, že v případě stěžovatele nebylo lze (z důvodu nepravidelnosti jeho služeb) určit obvyklý den výkonu služby. Tímto soud implicitně odmítl i žalobní námitku stěžovatele, že jeho obvyklým dnem služby by měl být každý den v měsíci. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu důvodnou.

[12] Předmětem sporu je, zda na žalobce (během výkonu služby v Celním úřadu pro Zlínský kraj - v době od 7. 12. 2015 do 30. 12. 2017) dopadalo ustanovení § 112 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

[13] Podle uvedeného ustanovení: *Příslušníkovi, který nevykonával službu proto, že na jeho obvyklý den výkonu služby připadl svátek, se služební příjem nekrátí.*

[14] Služební orgány i krajský soud byly názoru, že za účelem posouzení, zda na stěžovatele dané ustanovení dopadalo, bylo nutno prostudovat výkazy docházky stěžovatele a posoudit, v jakých dnech stěžovatel obvykle vykonával službu. Po posouzení těchto výkazů služební orgány i krajský soud dospěly k závěru, že stěžovatel vykonával službu natolik nepravidelně, že v jeho konkrétním případě nebylo možno určit obvyklý den výkonu služby. Ustanovení § 112 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů na případ stěžovatele proto nebylo možno použít.

[15] Uvedený postup plně odpovídá judikatuře správních soudů. Odkázáno budiž ve shodě s krajským soudem na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, který se zabýval několika obdobnými případy, ve kterých uzavřel, že k tomu, aby bylo možné zjistit, zda ten který státní svátek připadl či nepřipadl na příslušníkům obvyklý den výkonu služby ve smyslu § 112 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je nezbytné zjistit, které dny byly za sledované období těmito *obvyklými dny výkonu služby* konkrétního příslušníka. Za tímto účelem Krajský soud v Plzni uložil služebním funkcionářům, aby se zabývali právě výkazy docházky předmětných příslušníků (viz rozsudky ze dne 22. 11. 2016, č. j. 57 A 27/2016 - 65, č. j. 57 A 10/2016 - 68, ze dne 31. 1. 2017, č. j. 57 A 15/2016 - 118, ze dne 17. 5. 2017, č. j. 30 A 59/2016 - 71).

[16] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nerozporuje věcné posouzení jeho výkazů docházky, netvrdí, že by práci vykonával obvykle v některé dny, že by služební funkcionáři posoudili jeho výkazy nesprávně atd. Stěžovatel pouze dovozuje, že pokud byla jeho služba natolik nepravidelná, že nebylo lze určit, že by některý den byl dnem, ve kterém obvykle sloužil, je nutné za jeho den obvyklé služby považovat kterýkoliv den v měsíci.

pokračování

[17] S tímto tvrzením stěžovatele se kasační soud nemohl ztotožnit. Z textu zákona neplyne, že za obvyklý den výkonu služby by v případech nepravidelného výkonu služby měly být považovány všechny dny v měsíci (v týdnu). Zákon i judikatura zcela explicitně hovoří o *obvyklém dnu výkonu služby*, tedy o dnu, ve kterém příslušník službu fakticky obvykle vykonává, resp. ve kterém mu je tato fakticky obvykle nařizována. Je-li přitom služba vykonávána nepravidelně natolik, že není možné určit žádný obvyklý den výkonu služby, pak návazně pravidlo dle § 112 odst. 4 daného zákona nelze aplikovat (podpůrně srov. rozhodnutí Okresního soudu v Ostravě ze dne 6. 6. 2008, č. j. 26 C 237/2007 - 48, a na ně navazující rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2008, č. j. 16 Co 252/2008 - 71, rekapitulované v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2011, sp. zn. 21 Cdo 5061/2009). Dodat lze, že ze zákona nelze jakkoli dovodit ani to, že by obvyklým dnem služby měl být každý den, ve kterém by příslušník službu teoreticky mohl vykonávat, resp. ve kterém by mu tato mohla být teoreticky nařizována. Takto zákon koncipován není. Nadto, výklad stěžovatele by vedl ke značnému zvýhodnění příslušníků, u kterých by nebylo lze určit obvyklý den výkonu služby. V případě těchto příslušníků by totiž bylo nutno veškeré svátky v roce automaticky považovat za svátky připadající na jejich dny obvyklého výkonu služby a aplikovat na ně (v případech, kdy příslušník nebude sloužit) pravidlo zakotvené v § 112 odst. 4 zákona o příslušnících bezpečnostních sborů. Nejvyšší správní soud proto nemohl výklad stěžovatele přijmout.

[18] Kasační soud přitom není ani názoru, že by samotná skutečnost, že v případě stěžovatele nelze určit obvyklý den výkonu služby, zakládala diskriminaci či nerovné zacházení. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že za diskriminační nepovažuje samotný systém přidělování výkonu služeb, nýbrž systém odměňování. V tomto ohledu kasační soud poukazuje předně na nález ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09, kterým Ústavní soud zamítl návrh na zrušení § 112 odst. 4 zákona o příslušnících bezpečnostních sborů podaný mj. s odkazem právě na diskriminaci některých příslušníků. V tomto nálezu přitom Ústavní soud ve shodě s nynějším žalovaným odkázal na § 114 odst. 2 zákona o příslušnících bezpečnostních sborů, podle kterého se základní tarif, na který má příslušník nárok, zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby. Ústavní soud uvedl, že nepřikývl „*ani argumentu navrhovatele, že "desetiprocentní navýšení základního tarifu ve smyslu § 114 zákona č. 361/2003 Sb. není adekvátní náhradou s ohledem na dvanáct svátků, za něž by mělo být poskytováno placené volno."* I v tomto případě zákonodárce nepostupoval iracionálně a Ústavní soud neshledal zákonodárce libovůli.“ Dále pak kasační soud k tvrzené diskriminaci dodává, že Evropský soud pro lidská práva vykládá diskriminaci jako rozdílné zacházení s osobami nacházejícími se ve srovnatelné situaci, které nemá objektivní a rozumné odůvodnění. Podle Evropského soudu pro lidská práva musí být prokázáno, že s jinými osobami v analogické nebo v podstatných rysech podobné situaci je zacházeno výhodněji a že tento rozdíl v zacházení je diskriminační (srov. např. rozsudek ve věci *Kiyutin proti Rusku* ze dne 10. 3. 2011, č. 2700/10, § 59; ve věci *Andrle proti České republice* ze dne 17. 2. 2011, č. 6268/08, § 47; rozsudek velkého senátu ve věci *D. H. a ostatní proti České republice* ze dne 13. 11. 2007, č. 57325/00). Princip rovnosti zacházení je porušen, pokud odlišnost v zacházení nemá žádné objektivní a odůvodnitelné ospravedlnění (srov. např. rozsudek ze dne 26. 11. 2002, *Bucheň proti České republice*, stížnost č. 36541/97). V tomto duchu hovoří i odborná literatura (srov. např. Kühn, Z. *Diskriminace v teoretickém a srovnávacím kontextu*. In: Bobek, M., Boučková, P., Kühn, Z. (eds.) *Rovnost a diskriminace*. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 38, či Boučková, P., Havelková, B., Koldinská, K., Kühnová, E., Kühn, Z., Whelanová, M. *Antidiskriminační zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). Případnou diskriminaci by tedy bylo lze hledat pouze mezi osobami nacházejícími se ve srovnatelné situaci, jako byl stěžovatel, tj. mezi příslušníky vykonávajícími (stejně jako stěžovatel) službu nepravidelně v takové míře, že u těchto nebylo možno určit obvyklé dny výkonu služby. Takovou nerovnost však stěžovatel ani konkrétně netvrdí. Srovnává své postavení s příslušníky vykonávajícími službu pravidelně (tj. s příslušníky, kteří mají jasně určitelné obvyklé

dny výkonu služby). Takové příslušníky však jistě nelze považovat za osoby nacházející se v analogické nebo v podstatných rysech obdobné situaci.

[19] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že podle převažující judikatury správních soudů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 - 37, ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58, č. 896/2006 Sb. NSS, ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61, č. 1014/2007 Sb., ze dne 30. 12. 2009, č. j. 4 Ads 47/2009 - 72, ze dne 16. 3. 2011, č. j. 4 Ads 112/2010 - 119, ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ads 66/2010 - 65, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 3 As 192/2016 - 61) má být za žalovaného ve věcech služebního poměru považován příslušný služební funkcionář (zde generální ředitel Generálního ředitelství cel), a nikoliv orgán, u kterého tento funkcionář působí, jako celek (Generální ředitelství cel), jak bylo uvedeno v rozsudku krajského soudu. S ohledem na konkrétní okolnosti dané věci, zásadu ekonomie řízení, jakož i s přihlédnutím k plnému zachování procesních práv generálního ředitele Generálního ředitelství cel, kterému bylo umožněno se k věci vyjádřit (osoba jednáající před krajským i zdejším soudem byla k tomuto jednání pověřena právě generálním ředitelem Generálního ředitelství cel), však nelze uvedený postup považovat za natolik vadný, že by vyvolával nutnost zrušení rozsudku krajského soudu. Podpůrně k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, č. 3257/2015 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 - 37, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61, č. 1014/2007 Sb. NSS.

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu